

Една нощ откъмъ плодородна Тракия се чу стонъ и вой. Горещи вѣтрове повѣха къмъ северъ, удариха се въ здравитѣ гърди на Родопа, преминаха надъ Странджа-планина, свиха надъ Рила и пропѣлзѣха къмъ Витоша и Стара-планина. Топла Тракия плачеше:

— Изгарямъ! Спасете чадата ми! Къмъ васъ сж отправени погледитѣ имъ. Суша измжчва гърлата имъ. Земята се напука. Тревитѣ ми изсъхнаха. Ливадитѣ потъмнѣха. Моръ мори хората и добитѣка. Ваши синове сж людетѣ ми — къмъ васъ отправятъ тѣ молитви. Смите се!

Рила сбърчи чело. Горитѣ ѝ зашумѣха. Писъкъ на вѣтрове се понесе къмъ Мусала. Той припути лобъ, замисли се и се обви съ черни облаци. Изпрати бързоходитѣ си помощници — вѣтрове и мълнии — за Странджа,

Витоша, Родопа и Стара-планина. Три дни и три нощи се съвещаваха роднитѣ планини. Съвещаваха се за Тракия.

На четвъртия день Мусала каза:

— Трѣбва да спасимъ чадата си, които умиратъ отъ жажда изъ нашата Тракия. Дайте найхубавитѣ си щерки за нея. Изпратихме водитѣ си на Дунава и Черно-море. Оросихме ливадитѣ и полята на долинитѣ между насъ. Забравихме Тракия. Азъ се лишавамъ отъ свиднитѣ си щерки — Места и Марица — и ги пращамъ на топла Тракия.

— Бързоструйна Струма, бѣла и приказлива, ще дамъ азъ, — отсѣче Витоша.

Стара-планина, като по-стара помждрува, помисли и тежко каза:

— Децата на Тракия сж и мои чада. Една кръвь сж всички.